

Książka

We wczesnej starożytności znaki pisarskie ryto na kamieniu, drewnie, skórze, w glinie. Następnie pisano na papirusie, a później na pergaminie, sporządzanym w Azji Mniejszej ze skór zwierzęcych. Najstarszymi formami książek były zwoje. Kilka zwojów związywano razem opaską lub wkładano do zamykanego pojemnika. Natomiast większe księgozbiory przechowywano w specjalnie przygotowanych do tego szafach. W IV w. pojawiły się kodeksy. Przypominały one współczesne książki. Kodeksy zaczęły stopniowo wypierać zwoje i w VI w. stały się popularne. W Piśmie Świętym słowo „książka” pojawia się w pięciu różnych znaczeniach. Mówi się o „księdze życia”, która jest metaforą wybranych do życia wiecznego, o księgach, które będą otwarte na sądzie ostatecznym, o księdze przeznaczeń, o zapieczętowanej księdze postanowień Bożych, dotyczących losów, oraz o objawieniach, które prorocy otrzymują pod postacią książki. Sama idea ksiąg prowadzonych przez bóstwo jest koncepcją szeroko rozpowszechnioną na Wschodzie. Każda księga Pisma Świętego jest świadectwem słowa Bożego w niej zapisanego. Oczywiście, dla chrześcijan najświętszą księgą jest Ewangelia, ponieważ mówi w niej sam Chrystus. Chrześcijanie zawsze otaczali ją wielką czcią. W pierwszych wiekach wierni nosili przy sobie fragmenty Ewangelii jako filakterie (środki mające chronić przed chorobami, zakusami szatańskimi itp.). Joseph Wilpert, archeolog, uważa, że w sztuce starochrześcijańskiej zwój symbolizuje prawo Boże lub nauki wiary.